

Omkring 21. februar 1944

OPHAVSMAND/NØGLEPERSON

Olivia Holm-Møller

FAKTA

Dokumenttype:

Tale

Dateringsbegrundelse:

Det fremgår af talens indhold, at den er skrevet i forbindelse med slutningen på Olivia Holm-Møllers og Jens Nielsens fællesudstilling i 1944. De udstillede sammen på Den Frie fra den 5. til 21. februar.

Generel kommentar:

Talen er placeret i arkivet sammen med Olivia Holm-Møllers breve til Carla Colsmann.

Omtalte personer:

Jens Nielsen

Arkivplacering:

Holstebro Kunstmuseum

TRANSSKRIFTION

To malere.

tale til min kammerat Jens Nielsen
i anledningen af vor sjæte
udstillings gravøl, 1944
og i anledningen af at folk altid
sammenligner os - jeg har
gjort det samme inat
og er kommen til
følgende resultat:

Da jeg fra skaberens haand
blev slynget ind i
tilværelsen, faldt
jeg som et lille kim
- en mulighed -
ned paa en violin -
en ny aldrig brugt
violin. Dens tavse
dirrende strænge sang
sin længsel ind i min
sjæl indtil jeg kunde gribe
violinen og spille.

Sejsten aar senere blev du
med sikker haand
slynget ned paa et orgel
- et nyt aldrig brugt -
andre orgeler og violiner
bragte ogsaa dette til at dirre
dirre i tavshed

og det sang for din
vaagnende sjæl
indtil du blev stærk
nok til at spille paa det.
Nu bruser dit orgel
i straalende farver!
og min ensomme violin
stryger med pensler
sine farver over lærred
paa sin egen vis.

Udstillingen viser, at vi hver for sig
snart i overmod, snart i
hulkende afmagt
takker skaberen for vore instrumenter
saa godt vi kan! saa godt vi kan!
Olivia Holm Møller

To malere.

Tale til min kammerat Jens Nielsen
i anledning af vor sjette

årsdødsdag, 1944

og i anledning af at folk altid
sammenligner os — ja har

gjort det samme mist

og er kommen til

følgende resultat:

Da is for shabens haand
blev slynget ind i
silveretrum, faldt
i som et lille krus
— en mulighed —
med paa en violin —
en ny aldrig brugt
violin. Dens tone
dirrende strænge sang
sin længsel ind i min
yde indtil is kunde gribe
violinens og spille.

Sjænen var sønder blev den
med sikker haand
slynget ned paa et orgel
— et nyt aldrig brugt —
andre orgeler og violiner
bragte ogsaa dette lys at ~~den~~
dirre i tavshed

og det raug for din
lovaende sjæl
indtil du ble stak
nok til at spille paa det.
Nu bræder det orgel
i straalende farver!

og min ensomme violin
stiger med pensler
sine farver over loerd
paa sin egen vis.

Adskilligen vider, at vi hver for sig
mødt i overmod, mødt i
hulhinde afmagt
takker skaberen for vore instrumenter
saa godt vi kan! saa godt vi kan!

Olivia Holten Møller